

VĚTRNÍK

Ročník LII.

Úterý 28. září 2021

číslo 5.

Zazpívám, ale nebudu se dívat

Pondělní vítání se zahalilo do příjemného burčákového oparu. Do Vysokého nad Jizerou totiž dorazil DS bratří Mrštíků z Boleradic. A provázal ho věrný přítel plný částečně zkvašeného moštu z plodů vinné révy, který obsahuje vyvážený a chuťově harmonický poměr alkoholu, cukru a kyselin – tak praví oficiální definice, co je to burčák. Jak jsem se dozvěděla, tak je tento blahodárný mok plný vitamínů, čili může rychle přispět k mému uzdravení, a tak v duchu hesla, že „tonoucí se i stébla chytá“, jsem to vyzkoušela. Ptáte se na výsledek – inu, snad dobrý.

Tak tedy, včera kromě Boleradických měl před divadlo dorazit také ochotnický soubor Žumpa z Nučic. Měl. Tady však zasáhla zřejmě vyšší moc či co, prostě jeden z herců onemocněl. Nučičtí však nezaváhali a do Vyso-

(Pokračování na stránce 12)

úterý 28. září 2021		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:00	loučení Boleradice	Malý sál
13:30	150 let přednáška	Malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Popůvky u Brna	před divadlem
16:00	Koncert Na pohodu	Altánek
16:30		
17:00	Vysoké nad Jizerou	
20:00	Plný kapsy šutrů	velký sál
20:30		
21:00	Popůvky u Brna	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	posezení Popůvky u Brna	malý sál

Recenze: Petra Richter Kohutová

Oldřich Daněk: Kulhavý mezek,
aneb Výbuch na jičínském zámku
DS bratří Mrštíků Boleradice

Boleradický hřebec španělského chovu

Boleradický soubor je soubor velmi zkušený, pracující kontinuálně od konce čtyřicátých let, od začátku let osmdesátých pak důsledně pracující na svém divadelním profilu skrze předlohy klasické, často s tématy z vesnického života (např. Maryša, Kříž u potoka...), tituly, v nichž využívají své výrazné muzikálnosti (např. Cikánský baron, Divá Bára...) nebo předlohy komediální (např. Zvonokosy, Revizor...) nebo alespoň laskavé (Mistr ostrého meče, Pohád-

ka máje...). Obvykle vznikají inscenace esteticky čisté, úhledné a kultivované, s jasným sdělením, s důrazem na psychologicko-realistické herectví a s příležitostmi pro velké množství účinkujících (lze s mírnou nadsázkou říci, že v aranžmá davových scén jsou boleradičtí režiséři a režisérky nejběhlejší v kontextu celého českého amatérského divadla – ať už jde o Alenu Chalupovou, Ivu Kahounovou, Jiřího Brabce či další). Navíc, jak bylo zmíněno v úvodu před představením, množstvím účastí na KDP se Boleradičtí blíží množství

účastí vysokého souboru.

Kulhavý mezek Oldřicha Daňka představuje v kontextu boleradického repertoáru v mnoha ohledech výjimku. Konverzační drama o troskách komediantské bandy, která se kdesi na českém venkově v době třicetileté války pokouší vzkřísit příběh o výbuchu na jičínském zámku, byla napsána pro trojlístek skvělých herců (Ivan Rajmont tehdy režíroval Jaromíra Hanzlíka, Janu Brejchovou a Otu Sklenčku, jehož později vystřídal Ilja Racek) a autor do ní v polovině osmdesátých let, v době mírného

politického tání, vtělil kritiku stávajících poměrů a zároveň oslavu tvůrčí svobody. Na našich profesionálních jevištích se hra objevila pouze třikrát – ale dodnes je hojně frekventovaná na jevištích amatérských; snad pro proklamované téma vyprávění příběhů a oslavy komediantství, snad pro Oldřichem Daňkem obratně napsané dialogy – a samozřejmě pro tři výrazné herecké příležitosti. Zahrát poměrně přímočaré charaktery Jakuba, Markéty a Vambery je jedna věc; „vyšší dívčí“ je však poradit si s hrou ve hře, s tím, že Jakub hraje Otu z Vartenberka, Markéta Elišku Kateřinu Smiřickou a dědek Vambera několik vedlejších postav (od purkrabího po Slavatu), při čemž se průběžně proměňuje jak vztah mezi postavami hrajících, tak mezi postavami hranými. Navíc smysl hraného příběhu se začíná proměňovat s tím, jakou zkušenost se životem mají hrající, a také s tím, jak do zkoušky na představení o výbuchu na jičínském zámku zasáhne přibližující se válečná skutečnost.

S hereckými výkony boledradická inscenace stojí a pádá – a jsou to herecké výkony vyrovnané, úctyhodné a strhující. Všichni tři účinkující vědí, co a proč říkají, a jsou řemeslně vybaveni k tomu, sdělit text, a někdy i to, co je za ním; disponují obdivuhodnou konverzační schopností, uměním pohybovat se suverénně po jevišti a hlavně – chápat postavu v její celistvosti. Zbyněk Háder v roli středověkého kreativce Jakuba Grundleho,

zběhlého studenta a bývalého vojenského sluhý posedlého divadlem, a zároveň Oty, Kulhavce se zmrzlým srdcem, zálibou v pití a volící si za manželku takřka neznámou ženu, protože má výrazné věno, staví na schopnosti fyzicky charakterizovat postavy, odlišit je a zveřejňovat čitelně jejich duševní pochody a jejich proměny; také na podmanivém hlasu a schopnosti stríhu. Jana Jirgalová to má asi nejtěžší – do role Markéty, děvečky od krav odmítající být komediantkou, ale nakonec hrající z lásky ke svému principálovi, by měla být obsazena herečka o desetiletí starší, s výraznější životní zkušeností

(ovšem přiznejte si, že to režiséři většinou nedělají...).

□ Jako děvečka od krav by Jana mohla být zemitější – ale v roli Elišky Kateřiny dokáže být okouzující; suverénně se pohybuje mezi bezbranností, něhou, probouzejícím se ženstvím a ironií mladé ženy, která už se stačila dozvědět své. Naprosto nedolatelný je Jan Koráb – jeho proměna z trochu popleteného starokomika, dědka Vambery, hrajícího neškodného purkrabího, ve Vamboru – charakterního herce představujícího arogantního, mrazivě nebezpečného Slavatu, je dechberoucí.

Odpolední dvouhodinové představení Kulhavého mez-

ka však nebylo zcela bez zádrhele; vnímali jsme lehkou kvalitativní disproporci mezi první a druhou polovinou. V mnohém nepomáhá text. První třetina Daňkovy hry je totiž spíše než konfliktem postav sporem idejí; jde vlastně o akademickou debatu o tom, proč vyprávět příběhy a hrát divadlo – a tak první dialog mezi Jakubem a Markétou notně šustí papírem a pokouší se poskytnout intelektuální odpovědi, které divák tak úplně nepotřebuje. Mluví se (a mluví a mluví a mluví...) o komediantství jako o možnosti výdělku, podávání zprávy o skutečné události, hledání pravdy,

touze bavit, o posedlosti, závislosti, exhibicionismu, v závěru se pak přidává možnost nebýt za sebe, ale ukrýt se za postavu či rozpustit se v příběhu, utéci před nesnesitelnou realitou. Všechna ta krásná slova o poslání divadla se hezky poslouchají, ale výslednému dojmu to úplně neposlouží – a nemám pocit, že by takové množství slov bylo hercům po chuti, protože tu a tam se uchylují spíše k ilustrování textu než ke skutečnému vzájemnému dialogu. Dokonce padla myšlenka (jako milovnice Oldřicha Daňka bych ji normálně označila za kacír-

skou, ale jako novopečená fanynka boledradického představení bych ji s radostí akceptovala), že kdyby se prvních čtyřicet minut seškrtalo na pět až deset a expozice se soustředila pouze na nutná dějová fakta, inscenaci by to velmi prospělo – protože druhá polovina, kde se více hraje a jedná, vychází nepochybně lépe.

Jen telegraficky k tomu, co ne vždy fungovalo.

Scéna je půdorysně přesná, funkční, škoda jen, že ne všechny scénické prvky a rekvizity byly beze zbytku využity (proč žebřík, když se s ním nehraje, proč dvě bedny, když hraje jen jedna...);

nicméně použití lavice na několik způsobů (dveře od pokoje, soudcovský pultík, kočár atd.) je příkladné a držadlo vozu coby kříž nebo mandolína jako kuše jsou moc pěkné detaily.

Boty Jakuba a dědka Vambery ruší jinak solidně vybrané kostýmy (gumové podrážky přímo proti obecnstvu po Vamberově smrti fakt nepůsobí dobře). Podobně příliš cudný kostým „svlečené“ Elišky (chtělo by to lajblík).

Světelná změna se konala pouze na počátku, evokovala svítání. Ale vzhledem k tomu, že Boleradičtí nehrají postupné prolínání života postav a fiktivního příběhu o jičínském zámku, že se nepokoušejí, aby prozření Jakuba, že ho Markéta miluje, přicházelo postupně, ale přechod mezi životem a příběhem i Jakubovo prozření se děje takřikajíc „natvrdo“, možná by bylo možné, i prospěšné, život a příběh světel-

ně rozlišit.

Proklamativní promluvy do diváků nejsou dobrý nápad, diváci pochopí i bez nich, co je důležité.

Škoda hudebního klišé – Greenleaves na začátku nás odkazuje do úplně jiného času a jiné kultury. Na druhé straně je skvělá neilustrativnost Vamberovy hry (to, že pan Koráb nemarkýruje, že hraje, jen zpívá a mandolínu drží v náruči) – tento princip bych dodržela i na konci první poloviny. A chtělo by to přesnější zvuk koňských kopyt (jedna kopyta množství císařských neudělají).

Přes více či méně drobné vady na kráse Kulhavého mezka jsme byli svědkem divadelního zázraku. Na letošním Krakonošově divadelním podzimu již druhého. Tentokrát se o něj zasloužili především boleradičtí herci. Díky za něj.

Půdičkáři

Kulhavý mezek.

Ocenili jsme vynikající herecké výkony s akcentem na brilantní práci se slovním jednáním a dále pak poučenou režii ve stylově a žánrově čisté inscenaci, přinášející téma lásky, války a příběhu umění. Nepotěšila nás dramaturgická práce v první půlce vyžadující razantní škrty, což degradovalo inscenaci jako celek. Přes dramaticky Daňkem skvěle vystavěnou moralitu si klademe otázku po smyslu uvádění tohoto textu v současnosti. I přes výše uvedené výtky moc děkujeme za emocionálně silnou inscenaci.

Přiznání

Ocenili jsme organizačně technickou práci hlavního představitele a zajímavý formát inscenace s potencionálně zajímavým příběhem. A nepotěšila nás rezignace inscenátorů na drama, čímž se značně akcentuje anekdotické vyznění textu a monotónnost hereckého projevu hlavního protagonisty. Fyzická přítomnost telefonistky oslabuje lidský moment její proměny z instituce na ženu. Velmi děkujeme za rychlý záskok.

KDP mladým

Nechceme moc hodnotit, jen říkáme svůj názor.

Včera odpoledne jsme viděli historickou hru s tragickým závěrem. Tematicky poukazovala na důležitost kultury. Herecké výkony a režijní vedení herců bylo na velmi vysoké úrovni.

Celkový zážitek nám rušilo nadměrné zvukové dokreslování scén (např. výbuch zámku) a v první půli dlouhé expozice.

#nohate#nožuzment

*Je tu jeden soubor Boleradice
Jeho účast je už skoro tradice
Kromě mísy kultury
Veze vína džbán
Základ jeho skulptury
Je tím pádem dán
Kromě mísy legrace
A litrů burčáku
Zbydou po nich ovace
Zkrátka, maj' to na háku*

Recenze: Petr Jan Svoboda

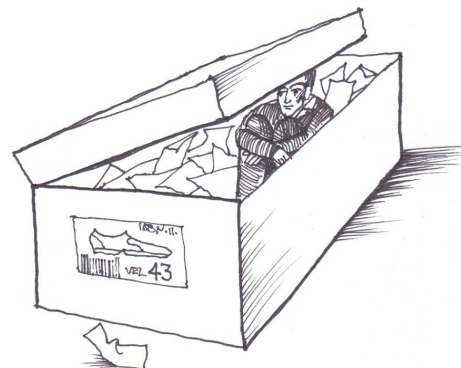
James Graham: Přiznání Ochotnický spolek Žumpa (Žebravé UMělecké PAnoptikum) Nučice

Jestliže jsme se do dnešního dne měli připravit a zhodnotit jednotlivá představení a jejich protagonisty, musím začít velkým poděkováním nučickému souboru za operativní nahrazení původně ohlášeného titulu KLUB jiným jejich zajímavým titulem – PŘIZNÁNÍ. Důvody jsou v dnešní době zcela nepřekvapivé – COVID 19!! Jeden ze tří představitelů KLUBU takřikajíc „spadl“ do karantény a nám proto nezbyvá, než mu popřát, aby z ní „vylezl negativně“ a dopadl tak „pozitivně“ !!

Touto slovní hříčkou zcela záměrně předznamenujím představení, které se jakoby navrácí k znovu objevenému tradičnímu vyprávění – dnes módně nazývanému „storytelling“. Ano, PŘIZNÁNÍ je vlastně vyprávěním Bena Edwardse o vyplňování jeho prvního daňového přiznání. Pro-

bírá se svými účtenkami, které si celý rok schovával, a každá mu připomíná určitou událost, kterou s ní zažil.

Vzhledem k tomu, že se tento titul nemůže zúčastnit naší soutěže, nebudeme ho hodnotit tak, jako ostatní soutěžní představení, ale rádi se podělíme s jeho tvůrci na dopoledním semináři o naše dojmy a nápady. Představení nás totiž zaujalo nejen obratnou a vynalézavou divadelností, ale zejména skvělou improvizací schopností hlavního a prakticky jediného hereckého představitel – Jakuba Pilaře. Jedná se totiž o monodrama, jehož průběh – tedy pořadí jednotlivých účtenek – spoluutvářejí svým způsobem i sami diváci. Nahodilost, a tedy variabilita každého představení je tak důležitým prvkem, který klade na Jakuba Pilaře nečekané a opravdu náročné

úkoly. A je nutno říct, že je ve včerejším představení zvládal podle našeho názoru velmi dobře.

Technicistní princip scény i zvukového doprovodu mu rovněž zdárně sekundoval, i když možná právě zde jsou ještě drobné rezervy.

Uvedení PŘIZNÁNÍ na letošní přehlídce však bylo rozhodně přínosem a divácký ohlas při závěrečné děkovačce, toho byl jasným důkazem.

Kuchyňkové okénko

Divadelní kuchyňka se rozhodla, že by ráda také přispěla občas něčím do Větrníku. A první článek nese název

Zrodila se „Patla“.

Je pondělí odpoledne, v divadle se hraje odpolední představení. Z placu přijde objednávka na hemenex a míchaná vajíčka. Hledají se holky od sporáku. „Jsou dole v divadle na představení.“

Tak se toho ujmou dvě děvčátka z jiné sekce.

Šlo jim to skvěle. Co čert nechtěl, vedoucí kuchyňky jde na půdičku a hle, jedna od sporáku je tam. Povídá jí: „Prosím tě, jdi dolů, je tam objednávka na jídlo. Holky se s tím tam patlají!“ Jde dolů, jídlo už na place. Přetlumočí jim větu, kterou vyřkl šéfk.

Jen co přijde šéfk dolů, tak si to pěkně schytá. Ani panáky na usmířenou to nezachránily.

A korunu tomu nasadí spokojený zákazník, který přijde do kuchyňky a pochválí človička, který je normálně u sporáku, že vajíčka byla luxusní.

Takže máme nové dvě Patly v divadelní kuchyňce. A vedoucí doufá, že mu to někdy odpustí.

Jména nejsou uváděna záměrně, aby nikdo jim neřikal „Patly“, protože tomu tak není. Jsou to úžasné holky.

Juráš

Krauské povídání

Spíš?

Nespi. Tohle musíš vidět.

Já vím,

že jsi byl dlouho vzhůru

... v divadle.

Svítá.

Mlžný opar se líně povaluje

v údolí,

slunce se nad hory dere.

Nadechni se, cítíš?

Podzim.

Stádo se v klidu pase,

šustot per rehků

a štěbetání sem tam je slyšet.

Klid.

I divadlo je ještě ztichlé.

Kde kdo odpočívá

- nabírá síly,

někdo v posteli,

já na pastvinách.

Botou rosu stírám,

že mám v krvi zemědělce,

nezastírám.

Avšak divadelník v srdci dlí,

brzo - brzičko se probudí.

Nejsem poeta,

ani herec,

jsem jedna z vás,

proplouvám divadlem,

abych mohla říci:

„Nazdar! Zlomte vaz“.

Magda Pohanková

Přestěhovali se z Brna do Popůvek, aby mohli přijet

Soubor Amadis nedávno přesídlil z Brna do Popůvek u Brna, proto se může účastnit venkovských divadelních přehlídek. Hlavní tváří Amadisů, AMAtérského Divadelního Souboru, je Josef Širhal.

Josefe, Plný kapsy šutrů hrajete v úterý na státní svátek, to by mohla být výhoda, co myslíte?

Doufám, že bude hodně diváků. Ve Vysokém jsem ještě nikdy nebyl. My jsme jezdili po těch městských přehlídkách. Až nedávno, v roce 2019, jsme se přestěhovali z Brna do Popůvek u Brna, tak jsme si řekli, že když už patříme pod venkov, můžeme si zkusit i tu větev venkovských přehlídek.

Vzpomenete na premiéru hry Plný kapsy šutrů?

To už je opravdu hodně let. Původně jsem hru nastudoval s úplně jiným spoluhercem, který pak měl závazky v profesionálním divadle. Dopadlo to tak, že do toho vstoupil můj herecký kolega Ondřej Buchta, který měl čas a chtěl to zkusit. Je to velká výzva. Ve dvou lidech odehrajeme za 120 minut celkem dvanáct postav.

Vy jste spíše komorní soubor, že?

To máte pravdu. My nejsme soubor, kde může po jevišti běhat třicet herců, snad jednou v historii jsme měli 10 herců, to bylo dávno. Naše hry jsou psané pro dva až čtyři herce. Jsou to komorní tragikomické nebo zábavnější věci o obyčejných osudech

obyčejných lidí, kteří by na první pohled vypadali, že nejsou vůbec ničím zajímaví, přitom mají co říct a může to být zábavné.

Známa je inscenace s pány Vladyka a Holub, viděl jste ji?

Ano, v Brně, dokonce jsme se i s nimi potkali. Hru navíc znám i z originálu, živím se jako překladatel a tuhle hru nastudovalo asi 20 souborů z celého světa. Ona je trochu specifická pro ten irský kontext. Autorka ji napsala pro svůj soubor, aby vyjádřila, že

irská zapomenutá duše přichází o naději, aby se snažila získat jinou naději, kterou si bude moci prosadit.

Jak se chcete představit vysokému publiku?

Víte, já doufám, že se všem budou Plný kapsy šutrů líbit, my klidně vypustíme duši. Během hry vypočítám asi tak dva litry, tentokrát udělám všechno pro to, aby to bylo 2,5 litru.

Lukáš Frydrych

VOBSKOČÁCI!

Valná hromada bude!

Čtvrtek v 18 hodin

jako vždy U Albíny.

Účast doufáme plná.

Příspěvky – jakmile
uzříte Hanku.

Mrkněte za dveře, jestli tam není Morávková

Také Kyjovičtí museli včera třikrát oběhnout zdejší kostel, aby se mohli do Vysokého nad Jizerou zase brzy vrátit. Tedy bude-li s čím, pochopitelně.

„Přeji vám, ať vám takováto práce a zábava vydrží co nejdéle,“ loučil se za SČDO Jaroslav Vondruška a předal slovo svému kolegovi, se kterým o den dříve kyjovický soubor vítal před divadlem. Vladimír Vodseďálek nechal nejprve zkontrolovat dveře do malého sálu: „Koukněte za dveře, jestli za nimi nestojí Morávková, aby mě tak nepřekvapila jako včera,“ zvolal Vláda a pak pokračoval: „Když jsem viděl dva chlapy – 140 minut – a ještě nikdy nehráli. Byl jsem z toho představení předem hodně rozpačitý. Ale mile jste mě překvapili,“ konstatoval představitel Přípravného výboru KDP s tím, že moc nechápe, proč by žid a finančník v New Yorku nemohli mít hrnky s logem KDP. „Jen je klidně používejte dál a dělejte nám všude reklamu,“ povzbudil Kyjovické Vláda Vodseďálek.

A pokud si myslíte, že alespoň ten Kája Bárta, který byl hostes Kyjovických, cosi prozradil, tak vás také zklamu. „Do kolika jsme seděli v malém sále, vám neřeknu. Protože to nevím,“ přiznal hostes, který měl údajně větší trému před oponou než herci posléze na jevišti. „No už jsem delší čas nehostesoval,“ osvětlil Kája a dodal, že do budoucna by měl přípravný výbor zvážit, zda ke smlouvě nepřikládat také přesnou mapu, kudy do

Vysokého a k divadlu. „Jeden herec přijel celý vyděšený, co to máme ve Vysokém za hlavní silnici. Ale z rozhovoru vyšlo najevo, že si pro svůj příjezd nevybral silnici, ale téměř polní cestu, tu nejhorší, která tady je,“ dokončil Karel Bárta ml. s tím, že zbytek souboru dorazil už v pořádku po běžné komunikaci z Řoprachtic. „Ten magor na polní cestě jsem byl já,“ povstal Tomáš Vodvářka, představitel pana Greena. „Říkal jsem si, kam jsem se to proboha dostal, my budeme hrát na konci světa. V okamžiku příjezdu před divadlo ale bylo všechno zapomenuto a moc jsem si to tu užil.“

Nezklamal ani půlprezident Vobskočáku Stanislav Mareš, který opět přišel s dárkem pro loučící se soubor – protože vařením vody v hliníkové konvici prý znečišťují životní prostředí, daroval hercům čajník skleněný.

A na koho to slovo padlo s přípitkem? Zcela neočekávaně na návštěvu z ministerstva kultury, která zavítala do Vysokého nad Jizerou. Stálou návštěvnicí Zuzanu Malcovou, ředitelku odboru regionální a národnostní kultury, doprovázel náměstek pro řízení sekce živého umění Milan Němeček. A právě jeho vyzval Honza Hejral k pozvednutí sklenky: „Toho jsem se děsil,“

přiznal náměstek Němeček, ačkoliv prý také hrával divadlo. „Ale je to dávno a brzy jsem toho nechal, protože jsem neuměl zpívat, byl jsem zcela bez talentu a byly mi přidělovány role zamilovaných blbečků. A tak vám jen popřeji, ať máte skvělé hry a mnoho spokojených diváků,“ prohlásil Milan Němeček. (jn)

Večerní představení doznalo změny. Místo soutěžního Klubu, Nučičtí předvedli mimo soutěž monodrama Jamese Grahama Přiznání.

Vše utajit se někdy nevyplácí

Když se jede na tajný výlet, je dochvilnost samozřejmostí. A bylo tomu skutečně tak, neboť si nikdo jistě nechtěl uříznout ostudu před návštěvou z ministerstva kultury, Zuzanou Malcovou a Milanem Němečkem.

Odjezd sice trochu zdrželo obdivné zírání na Ondrovo „letadlo“ (Ondřej Benda, tajemník poroty – pozn. aut.), ale přesto kolona aut odjela včas. Cíl výletu zůstal pro všechny účastníky utajen, a to tak, že jsme málem zabloudili. Počáteční trasu znal jen řidič prvního auta a během cesty se nás měla ujmout Hanička Dohnalová. Jeli jsme úzkými silničkami směrem k Tanvaldu a pokračovali jsme stále dál. Když jsme projeli kolem divadla v Josefově Dole a pak zákazem vjezdu, začali být někteří z nás trochu nespí. Ale věděli jsme, že byl průjezd předem povolen a ta Hanka někde určitě bude!

Průjezd sice povolen byl, ale úplně jinou cestou. Asi jsme způsobili trochu rozruch, když jsme se šplhali uzoučkou lesní cestou někam vzhůru. Nechybělo mnoho a mohli jsme sbírat i houby. Všechna auta však strmé stoupání zvládla bez problémů a odměnou nám byl pohled na tichou hladinu Josefodolské přehrady, která zásobuje pitnou vodou Liberec i část Jablonce.

V té chvíli se úplně jinou cestou za námi přirýtila i Hanička.

Hrázný nebyl sice hned k dispozici, ale slova se profesionálně ujal Ivo Mičkal, který zde před lety pracoval a bylo znát, že si z té doby zapamatoval skutečně hodně. Nakonec dorazil i hrázný a probíhající přednášku doplnil o další zajímavé skutečnosti.

A protože iniciátorkou cíle tajného výletu byla právě Hanička Dohnalová, bylo jasné, že naše další zastávka bude v divadle v Josefově Dole, kde se odehrává každým rokem krajská přehlídka

Josefodolské divadelní jaro. Proletěli jsme divadlem za odborného výkladu dvou Haniček, Stuchlíkové a Dohnalové. To už nás ale trochu honil čas, a tak jsme vyrazili směr Vysoké s poslední labužnickou zastávkou v Maškově pekařství.

Rčení „Zdrávi došli!“ jsme museli trochu upravit na „Zdrávi dojeli“, ale i tak jsme si užili krásu Jizerských hor zase z jiných vrcholků.

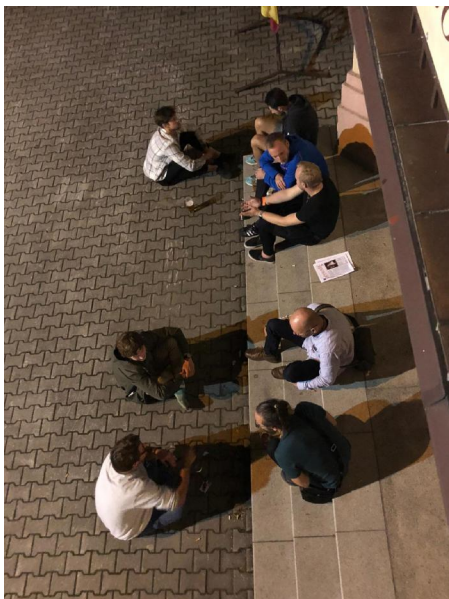
Vladka Koďousková

Chceme podat generační vysvětlivku doby

Smích, uvolněnost a spousta hudby. To vystihuje pondělní seminář KDP mladým, kdy jsem se hlavně v roli pozorovatele snažila zjistit, čemu že se tito náctiletí nadšenci z takzvané generace Z věnují.

Přestože letošní ročník je na účastníky poněkud chudší, než bylo v minulých letech zvykem, divadelní lektor a pedagog Petr Theodor Pidrman to nevnímá jako negativum. „To, že se nakonec účastní jen tři frekventanti, cítím částečně i jako výhodu, protože ta spolupráce je intenzivnější,“ vysvětluje. Je patrné, že za těch pár dní, které spolu strávili, se oprav-

du sblížili. Kromě návštěv všech inscenací a jejich následných rozborů během kurzu vymýšlejí svůj závěrečný výstup, jímž ve středu společná setkávání vyvrcholí.

Generační rozdíl v podstatě neexistuje

Přestože občas zazní i divadelní terminologie, rozhodně se nedá říci, že by cílem bylo naučit co nejvíc z teorie. Naopak. Jde hlavně o otevřenou diskusi a vzájem-

né podněcování nápadů. Když se na začátku kurzu pokoušeli přijít na téma závěrečného výstupu, řešili, co by chtěli světu říct.

Rozhodli se zaměřit na generační střet. Jak mladí nechápou starší generaci, a naopak, a jak je to zbytečné. Výstup má tedy představovat jakousi generační vysvětlivku doby. „Dřív se tancovalo na plesech, teď se tancuje na TikToku. Ale pořád se tancuje. Tím chceme říct, že mezi jednotlivými generacemi v podstatě rozdíl není, a nás mrzí, že proti sobě někdy zbytečně jdeme,“ objasňuje pohled mladých lektor Petr Theodor Pidrman.

Kreativita a zábava – to je, oč tu běží

Účast na kurzu podle všeho očekávání mladých příznivců divadla splnila. „Když chodím do divadla, vidím jen konečný produkt, zatímco tady se navíc dozvím i to, jak probíhají přípravy. Teď budu vědět, jak odůvodnit, proč se mi představení líbí. Moc si to tu užívám,“ vysvětluje Pavlína Petráčková své pohnutky k přihlášení do kurzu. Společně s dalším účastníkem Ondřejem Zajptem studují na semilském gymnáziu. „Od malička mám hodně rád filmy, které mají k divadlu blízko. Líbí se mi, jak je naše činnost tady kreativní. Po gymplu bych chtěl zkusit filmovou režii,“ hodnotí kurz pozitivně Ondřej.

Třetí účastníci je místní studentka gymnázia v Jablonci nad

Nisou Anna Patočková, které ochotnické divadlo rozhodně není cizí. „Protože moje rodina přehlídku pořádá, k divadlu mám odjakživa blízko a chtěla jsem si to tu vyzkoušet,“ prozrazuje vnučka ředitelky KDP Svatavy Hejralové.

A na co se tedy ve středu můžete těšit? To prozradit nemohu, ale určitě to bude stát za to. Přijďte se sami přesvědčit v 16:30 od divadla. (kcai)

Škatulata batulata

Pokud chodíte po představení občas k půdičkářům, které v minulých letech vedl Rudolf Felzmann, možná jste zaznamenali, že na té „jeho“ židli se opět udála změna. Původně měl tento noční seminář vést Zdeněk Janál. To neklaplo. Na svá křehká bedra těžký úkol převzala půvabná režisérka Hana Marvanová, již si frekventanti kurzu, kteří s ní zázračně omládlí, velmi chválili. Nyní se do čela stolu posadil režisér a dramaturg Městského divadla v Českém Krumlově Jaromír Hruška.

A co na změnu půdičkářů? Prý panuje všeobecná spokojenost. Jen tam teď údajně teče pivo proudem a zcela nepochopitelně smáčí vždy jednoho z kurzistů....

(red)

Vladimír Mátl

(Pokračování ze stránky 1)

kého vypravili náhradní představení, takže mimo soutěž bylo večer k vidění monodrama Jamese Grahama Příznání. A ještě jedno nečekané překvapení včerejší vítání před Divadlem Krakonoš

přineslo. „Slíbil jsem jim to, protože si mě včera opili, tak já teda zazpívám, ale nebudu se na ně dívat,“ přistoupil k mikrofonu stálý host a příznivec vysoké přehlídky Martin Písařík (text písně je na str. 5)

(jn)

Ponědělň

*Neděle vskutku pěkná byla,
vždyť celičká se vydařila.*

*Počasi plné slunce bylo
a představení nás potěšilo
a nutilo nás k zamyšlení –
což někdy zcela běžné není.*

*A tak se nám tu prostě líbí.
Z přátel již málokdo tu chybí,
na malém sále noc co noc
nálada dobrá drží moc
a může se vám snadno stát,
že zkrátka zítra jde se spát.*

*Tak to tu chodí – rok co rok.
Až na ten loňský – jakýs cvok
by moc úřední vám ukázal,
prostě se sejít zakázal,
čímž vzbudil velmi silně vášně.
Prostě nás všechny naštvál strašně.*

*A tak to všechno doháníme!
Dobře se máme – málo spíme,
vždyť kdo ví, co přinese nám čas,
jak sejdeme se spolu zas.
A tak si to tu užívejme!
Radujme se – rádi se mějme!
(jh)*

Středa 29. září 2021		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:00	loučení Popůvky u Brna	Velký sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Klapý	před divadlem
15:00	vítání Hvozdná	před divadlem
17:00	Vassa	velký sál
17:30		
18:00	Klapý	
20:00	Odpust, Natašo	velký sál
20:30		
21:00	Hvozdná	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	posezení Klapý	malý sál
22:00	posezení Hvozdná	malý sál

Větrník, zpravodaj LII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce: Jana Fričová, Kateřina Caithamlová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.